

ГЛАВА X.

Мекъ блестящъ снѣгъ покри дивния градъ. Само тържествената зеленина на кипариситѣ остана като ярко свежо петно срѣдъ ослѣпителната бѣлота. Вече отъ петдесетъ дни Ефросина не е излизала отъ кѣщи. Отъ последния пѣтъ, когато бѣ ходила да запали една бѣла свѣщъ предъ пресветата Панагия Влахернска, хетерата се бѣ затворила у дома си — недостѣпна за никого. Напраздни бѣха молбитѣ на всичкитѣ ѣ почитатели. Младата жена упорито отказваше да приеме когото и да било.

Бѣше смѣшно и невѣроятно. Великата жрица на любовта за пръвъ пѣтъ разбираше какво е любовъ. Трѣбваше да дойде она високъ, надмененъ варваринъ съ дръзки очи и кръвъ на змия, за да разбуди заспалото ѣ сърдце. Никога дотогава Ефросина — жената, която бѣха прегръщали хиляди мъже — не бѣ обичала. Свикнала на победи и ласкателства, тя бѣ вървѣла по търкулнати въ прахатѣла, по сведени въ позорно унижение глави, по разкъсани сърдца и погубени ориси — съ злорада, тържествуваща усмивка.

Бѣ дошелъ денътъ да изкупува.

Една вечеръ когато, седнала до буйния огънь, хетерата лениво галѣше ангорската котка, която мъркаше на колѣнетѣ ѣ, старата Пулхерия страхливо надникна задъ вратата и каза :

— Пакъ дошелъ нѣкой. Чака долу.

— Кой е ?

— Не знамъ. Не питахъ Михаила.

Ефросина гнѣвно сбърчи вежди.

— Нали казахъ, че никого не приемамъ? Ако ще и самъ василевсътъ да дойде! Изпѣдете го! Ако не иска да се махне — волска жила. Който и да билъ. Махни се!

Следъ малко Пулхерия влѣзе смутена и уплашена.

— Непознатиятъ се качи горе, безъ да пита никого, влѣзе въ трапезарията и каза да ти известимъ. Пресвѣтла кира Ефросина, не сме виновни...

Хетерата скочи като тигрица. Зави раменетѣ си съ нѣ-